

“मीठे बच्चे- यो तिम्रो धेरै अमूल्य जन्म हो, यसै जन्ममा तिमिले मनुष्यबाट देवता बन्नको लागि पावन बन्ने पुरुषार्थ गर्नु पर्छ।”

प्रश्न:- ईश्वरीय सन्तान कहलाउने बच्चाहरूको मुख्य धारणा के हुन्छ?

उत्तर:- उनीहरू आपसमा धेरै मिलेर रहन्छन्। कहिल्यै पनि मतभेदमा आउँदैनन्। जो देह-अभिमानि मानिसहरू छन्, उनीहरू उल्टो सुल्टो बोल्छन्, लडाइँ झगडा गर्छन्। तिम्रो बच्चाहरूमा त्यो स्वभाव हुन सक्दैन। यहाँ तिम्रोहरूले दैवी गुण धारण गर्नु छ, कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्नु छ।

ओम् शान्ति। पहिला पहिला बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानि भव। आफूलाई आत्मा सम्झ। गीता आदिमा जे पनि छ, त्यो सबै हो भक्तिमार्गको शास्त्र। बाबा भन्नुहुन्छ- म ज्ञानको सागर हुँ। तिम्रो बच्चाहरूलाई ज्ञान सुनाउँछु। कुनचाहिँ ज्ञान सुनाउनु हुन्छ? सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। यो हो पढाइ। इतिहास र भूगोल हो नि। भक्तिमार्गमा कुनै इतिहास भूगोल पढ्दैनन्। नाम पनि लिँदैनन्। साधु-सन्त आदि बसेर शास्त्र पढ्छन्। यहाँ बाबाले त कुनै शास्त्र पढेर सुनाउनुहुन्न। तिम्रोलाई यस पढाइद्वारा मनुष्यबाट देवता बनाउनु हुन्छ। तिम्रो आउँछौ नै मनुष्यबाट देवता बन्न। हुन् उनीहरू पनि मानिस, यिनीहरू पनि मानिस। तर बाबालाई बोलाउँछन्- हे पतित-पावन आउनुहोस् भनेर। यो त जानेका छौ- देवताहरू पावन छन्। बाँकी त सबै अपवित्र मानिसहरू हुन्, उनीहरूले देवताहरूलाई नमस्कार गर्छन्। उनीहरूलाई पावन, आफूलाई पतित सम्झन्छन्। तर देवताहरू पावन कसरी बने, कसले बनायो- यो कुरा कुनै पनि मानिसले जानेको छैन। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु- यसमा नै मेहनत छ। देह-अभिमान हुनु हुँदैन। आत्मा अविनाशी छ, संस्कार पनि आत्मामा रहन्छ। आत्माले नै राम्रो वा नराम्रो संस्कार लिएर जान्छ। त्यसैले अब बाबा भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानि बन। आफ्नो आत्मालाई पनि कसैले जानेको छैन। जब रावण राज्य सुरु हुन्छ अनि अँध्यारी मार्ग सुरु हुन्छ। देह-अभिमानि बन्छन्।

त्यसैले बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- यो सबैभन्दा ठूलो भूल हो। तिम्रो यहाँ कसको पासमा आएका हो? यिनको पासमा होइन। मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु। यिनको धेरै जन्मको अन्त्यको यो पतित जन्म हो। धेरै जन्म कुनचाहिँ? त्यो पनि बताएँ, आधाकल्प हुन्छ पवित्र जन्म, आधाकल्प हुन्छ पतित जन्म। त्यसैले यिनी पनि पतित ठहरिए। ब्रह्माले आफूलाई कुनै देवता वा ईश्वर भन्दैनन्। मानिसहरूले सम्झन्छन् प्रजापिता ब्रह्मा देवता थिए त्यसैले भन्छन्- ब्रह्मा देवताए नमः। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- ब्रह्मा जो पतित थिए, धेरै जन्मको अन्त्यमा उनी फेरि पावन बनेर देवता बन्छन्। तिम्रो हो बी.के.। तिम्रो पनि ब्राह्मण, यिनी ब्रह्मा पनि ब्राह्मण। यिनलाई देवता कसले भन्छ? ब्रह्मालाई ब्राह्मण भनिन्छ, नकि देवता। यिनी जब पवित्र बन्छन्, तापनि ब्रह्मालाई देवता भनिदैन। जबसम्म विष्णु (लक्ष्मी-नारायण) बन्दैनन् तबसम्म देवता भनिदैन। तिम्रो ब्राह्मण-ब्राह्मणी हो। तिम्रोलाई पहिला शूद्रबाट ब्राह्मण, ब्राह्मणबाट देवता बनाउँछु। यो तिम्रो अमूल्य हीरा जस्तो जन्म भनिन्छ। कर्म भोग त हुन्छ नै। अब बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर म पितालाई याद गरिराख। यो अभ्यास भयो भने मात्र विकर्म विनाश हुन्छ। देहधारी सम्झियो भने विकर्म विनाश हुँदैन। आत्मा ब्राह्मण होइन, शरीर साथमा छ तब नै ब्राह्मण फेरि देवता... शूद्र आदि बन्छ। अहिले बाबालाई याद गर्ने मेहनत छ। सहजयोग पनि हो। बाबा भन्नुहुन्छ- सहज भन्दा सहज पनि छ। कसै-कसैलाई फेरि धेरै कठिन पनि लाग्छ। घरी-घरी देह-अभिमानमा आएर बाबालाई भुल्छन्। समय त लाग्छ नि देही-अभिमानि बन्न। यस्तो हुन सक्दैन- अहिल्यै तिम्रो एकरस भइहाल्छौ, बाबाको याद स्थायी रहन्छ। कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्यौ भने फेरि त यो शरीर पनि रहन सक्दैन। पवित्र आत्मा हल्का भएर एकदम शरीर नै छोडिदिन्छ। पवित्र आत्मसँग अपवित्र शरीर रहन सक्दैन। यस्तो होइन- यी दादा कहीं पार भइसकेका छन्। यिनले पनि भन्छन्- यादको लागि धेरै मेहनत गर्नुपर्छ। देह-अभिमानमा आउनाले उल्टो-सुल्टो बोल्ने, लड्ने, झगडा गर्ने आदि चल्छ। हामी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौं फेरि आत्मालाई केही हुने छैन। देह-अभिमानले नै कठिनाई भएको छ। अब तिम्रो बच्चाहरूलाई देही-अभिमानि बन्नु छ। जसरी देवताहरू मिलनसार हुन्छन् त्यसैगरी तिम्रो पनि आपसमा धेरै मिलनसार भएर रहनु पर्छ। तिम्रो कहिल्यै पनि नुन-पानी हुनु हुँदैन। जो देह-अभिमानि मानिसहरू छन् उनीहरू उल्टो-सुल्टो बोल्छन्,

लडाँइ-झगडा गर्छन्। तिमी बच्चाहरूमा त्यो बानी हुन सक्दैन। यहाँ त तिमीले देवता बन्नको लागि दैवी गुण धारण गर्नु छ। कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्नु छ। जानैका छौ- यो शरीर, यो दुनियाँ पुरानो तमोप्रधान छ। पुरानो चीजसँग, पुरानो सम्बन्धसँग घृणा हुनुपर्छ। देह-अभिमानको कुरालाई छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ तब पाप विनाश हुन्छ। धेरै बच्चाहरू यादमा फेल हुन्छन्। ज्ञान सम्झाउन धेरै सिपालु छन् तर यादको मेहनत धेरै छ। ठूलो परीक्षा हो। आधाकल्पका पुरानो भक्तले नै बुझ्न सक्छन्। भक्तिमा जो पछाडि आएका छन् उनीहरूले त्यति बुझ्न सक्दैनन्।

बाबा यस शरीरमा आएर भन्नुहुन्छ- म हरेक ५ हजार वर्षपछि आउँछु। मेरो ड्रामामा पार्ट छ र म एकै पटक मात्र आउँछु। यो त्यही संगमयुग हो। लडाँइ पनि सामुन्ने खडा छ। यो ड्रामा हो नै ५ हजार वर्षको। कलियुगको आयु अझै ४० हजार वर्ष भए त थाहा छैन के होला! उनीहरूले त भन्छन्- भगवान नै आए पनि हामी शास्त्रहरूको मार्ग छोड्दैनौं। त्यो पनि थाहा छैन- ४० हजार वर्षपछि कुनचाहिँ भगवान आउनु हुन्छ। कसैले सम्झन्छन् कृष्ण भगवान आउनु हुन्छ। थोरै पछि गएर तिम्रो नाम प्रख्यात हुन्छ। तर त्यो अवस्था हुनुपर्छ। आपसमा धेरै-धेरै प्रेम हुनुपर्छ। तिमी ईश्वरीय सन्तान हो। तिमीहरूलाई खुदाई खिदमतगार (ईश्वरीय सेवाधारी) भनी गायन गरिएको छ। भन्छौ हामी बाबाका मदतगार हौं पतित दुनियाँलाई पावन बनाउन। बाबा! कल्प-कल्प हामी आत्म-अभिमानी बनेर हजुरको श्रीमतमा योगबलबाट आफ्नो विकर्म विनाश गर्छौं। योगबल हो साइलेन्स बल। साइलेन्स बल र साइन्स बलमा रात-दिनको फरक छ। पछि गएर तिमीलाई धेरै साक्षात्कार भइरहने छ। सुरुमा कति बच्चाहरूले साक्षात्कार गरे, पार्ट खेले। आज तिनीहरू छैनन्। मायाले खायो। योगमा नरहेमा मायाले खाइदिन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- भगवानले हामीलाई पढाउनु हुन्छ त्यसैले काइदासँग पढ्नुपर्छ। नत्र धेरै कम पद पाउने छौ। सजाय पनि धेरै खान्छौ। गाउँछन् नि- जन्म-जन्मान्तरको पापी हुँ। त्यहाँ त रावणको राज्य नै हुँदैन त्यसैले विकारको नाम पनि कसरी हुन सक्छ। त्यो हो नै सम्पूर्ण निर्विकारी राज्य। त्यो रामराज्य, यो हो रावण राज्य। यस समयमा सबै तमोप्रधान छन्। हरेक बच्चाहरूले आफ्नो स्थितिको जाँच गर्नुपर्छ- म बाबाको यादमा कति समय रहन सक्छु? दैवी गुण कहाँसम्म धारण गरेको छु? मुख्य कुरा, भित्र हेर्नु छ भित्र कुनै अवगुण त छैन? मेरो खानपिन कस्तो छ? सारा दिन कुनै फाल्नु कुरा वा झुटो त बोल्दिन? शरीर निर्वाह अर्थ झुटो आदि पनि बोल्नु पर्छ नि। फेरि मानिसहरूले धर्माऊ निकाल्छन्, जसले गर्दा पाप कम होस्। राम्रो कर्म गर्छन् भने त्यसको पनि रिटर्न मिल्छ। कसैले हस्पिटल बनाए भने अर्को जन्ममा राम्रो स्वास्थ्य मिल्छ। कलेज बनाए भने राम्रो पढ्छन्। तर पापको प्रायश्चित के हो? त्यसको लागि फेरि गंगा स्नान गर्न जान्छन्। बाँकी कसैले धन दान गर्छन् भने त्यसको रिटर्न अर्को जन्ममा मिल्छ। त्यसमा पाप काटिने कुरा हुँदैन। त्यो हुन्छ धनको लेन-देन, ईश्वर अर्थ दिए, ईश्वरले अल्पकालको लागि दिनु भयो। यहाँ त तिमी पावन बन्न छ, बाबाको याद सिवाय अरु कुनै उपाय छैन। पावन फेरि पतित दुनियाँमा कहाँ रहन्छन् र। उनीहरूले ईश्वर अर्थ गर्छन् इनडाइरेक्ट। अहिले त ईश्वरले भन्नुहुन्छ- म सम्मुख आएको छु पावन बनाउन। म त दाता हुँ, मलाई तिमीले दिन्छौ भने मैले रिटर्नमा दिन्छु। मैले कहाँ आफूसँग राख्छु र। तिमी बच्चाहरूको लागि नै भवन आदि बनाएको हुँ। संन्यासीहरूले त आफ्नो लागि ठूला-ठूला महल आदि बनाउँछन्। यहाँ शिवबाबाले आफ्नो लागि त केही पनि बनाउनुहुन्न। भन्नुहुन्छ- यसको रिटर्न तिमीलाई २१ जन्मको लागि नयाँ दुनियाँमा मिल्छ किनकि तिमीले सम्मुख लेन-देन गर्छौ। जुन पैसा दिन्छौ त्यो तिम्रो लागि नै काम लाग्छ। भक्ति मार्गमा पनि दाता हुँ भने अहिले पनि दाता हुँ। त्यो हो इनडाइरेक्ट, यो हो डाइरेक्ट। बाबाले त भनिदिनुहुन्छ जति पनि छ त्यसले गएर सेन्टर खोल। अरुको कल्याण गर। मैले पनि त सेन्टर खोल्छु नि। बच्चाहरूले दिएका हुन्, बच्चाहरूलाई नै मदत गर्छु। म कहाँ आफूसँग पैसा लिएर आउँछु र। म त आएर यिनमा प्रवेश गर्छु, यिनीद्वारा कर्तव्य गराउँछु। मलाई त स्वर्गमा आउनु छैन। यो सबैथोक तिम्रो लागि हो, म त अभोक्ता हुँ। केही पनि लिन्न। यस्तो पनि भन्दिन गोडा समाऊ। म त तिमी बच्चाहरूको मोस्ट ओबिडियन्ट सर्वेन्ट हुँ। यो पनि तिमीलाई थाहा छ- उहाँ नै माता-पिता... सबै हुनुहुन्छ। त्यो पनि निराकार हुनुहुन्छ। तिमीले कुनै गुरुलाई कहिल्यै त्वमेव माता-पिता भन्दैनौ। गुरुलाई गुरु, टिचरलाई टिचर भनिन्छ। यहाँ माता-पिता भन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प एकै पटक आउँछु। तिमीले नै १२ महिनापछि जयन्ती मनाउँछौ। तर शिवबाबा कहिले आउनु भयो, के गर्नुभयो, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको पनि कर्तव्य थाहा छैन किनकि माथि शिवको चित्र नै गायब गरिदिएका छन्। शिवबाबा त गर्ने-गराउनेवाला हुनुहुन्छ। ब्रह्माद्वारा गराउनु हुन्छ। यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, कसरी आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ र गरेर देखाउनु हुन्छ। अर्थात् स्वयं भन्नुहुन्छ- तिमीले पनि यसरी गर। एक त राम्रोसँग पढ। बाबालाई याद गर, दैवी गुण धारण

गर। जसरी यिनको आत्माले भन्छ, यिनले पनि भन्छन्- म बाबालाई याद गर्छु। बाबा पनि साथैमा हुनुहुन्छ। तिमी बुद्धिमा छ हामी नयाँ दुनियाँका मालिक बन्नेवाला छौं। त्यसैले चाल-चलन, खानपिन आदि सबै परिवर्तन गर्नु छ। विकारलाई छोड्नु छ। सुध्नि त छ। जति-जति सुध्निन्छौं फेरि शरीर छोडेपछि उच्च कुलमा जन्म लिन्छौं। नम्बरवार कुलका पनि हुन्छन्। यहाँ पनि धेरै राम्रा-राम्रा कुल हुन्छन्। ४-५ भाइ सबै आपसमा सँगै रहन्छन्, कुनै झगडा आदि हुँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी अमरलोकमा जान्छौं, जहाँ कालले खाँदैन। डरको कुनै कुरा हुँदैन। यहाँ त दिन-प्रतिदिन डर बढ्दै जान्छ। बाहिर निस्कन सक्ने छैनन्। यो पनि जानेका छौं- यो पढाइ करोडौँमा कोहीले नै पढ्छन्। कसैले त राम्रोसँग बुझ्छन्, लेख्छन् पनि धेरै राम्रो। यस्ता बच्चाहरू पनि आउने छन् अवश्य। राजधानी त स्थापना हुनु छ नि। बाँकी थोरै समय बचेको छ।

बाबा ती पुरुषार्थी बच्चाहरूको धेरै-धेरै महिमा गर्नुहुन्छ, जो यादको यात्रामा रेस गर्छन्। मुख्य हो यादको यात्रा। यसबाट पुरानो हिसाब-किताब चुक्ता हुन्छ। कुनै-कुनै बच्चाहरूले बाबालाई लेख्छन्- बाबा म दैनिक यति घण्टा याद गर्छु तब बाबाले पनि सम्झिनुहुन्छ यो धेरै पुरुषार्थी छ। पुरुषार्थ त गर्नु छ नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- आपसमा कहिल्यै पनि लडाईं-झगडा गर्नु हुँदैन। यो त जनावरहरूको काम हो। लडाईं-झगडा गर्नु- यो हो देह-अभिमान। बाबाको नाम बदनाम गरिदिन्छन्। बाबाको लागि नै भनिन्छ सद्गुरु का निंदक ठौर न पाये। साधु-संन्यासीहरूले फेरि आफ्नो लागि भनिदिएका छन्। त्यसैले माताहरू उनीहरूसँग धेरै डराउँछन् कुनै श्राप नमिलोस् भनेर। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौं। सच्चा-सच्चा अमरकथा सुनिरहेका छौं। भन्छौं- हामी यस पाठशालामा आउँछौं श्री लक्ष्मी-नारायणको पद पाउनको लागि, अन्त कहीं यस्तो भन्दैनन्। अब हामी जान्छौं आफ्नो घर। यसमा यादको पुरुषार्थ नै मुख्य हो। आधाकल्प याद गरेका छैनौं। अब एकै जन्ममा याद गर्नु छ। यो हो मेहनत। याद गर्नु छ, दैवी गुण धारण गर्नु छ, कुनै पाप कर्म गर्यो भने सय गुणा दण्ड पर्नेछ। पुरुषार्थ गर्नु छ, आफ्नो उन्नति गर्नु छ। आत्माको नै शरीरद्वारा पढेर वकिल वा डाक्टर आदि बन्छ। यो लक्ष्मी-नारायण पद त धेरै उच्च छ नि। पछि गएर तिमीहरूलाई साक्षात्कार धेरै हुन्छ। तिमी हौं सर्वोत्तम ब्राह्मण कुल भूषण, स्वदर्शन चक्रधारी। कल्प पहिला पनि यो ज्ञान तिमीलाई सुनाएको थिएँ। फेरि तिमीलाई सुनाउँछु। तिमीले सुनेर पद पाउँछौं। फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन जान्छ। बाँकी यी शास्त्र आदि सबै हुन् भक्तिमार्गका। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) भित्र आफ्नो जाँच गर्नु छ- म बाबाको यादमा कति समय रहन्छु? दैवी गुण कहाँसम्म धारण गरेको छु? ममा कुनै अवगुण त छैन? मेरो खानपिन, चालचलन रोयल छ? फाल्तु कुरा त गर्दिनँ? झुटो त बोल्दिनँ?

२) यादको चाट बढाउनको लागि अभ्यास गर्नु छ- हामी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौं। देह-अभिमानबाट टाढा रहनु छ। आफ्नो एकरस स्थिति जमाउनु छ, यसको लागि समय दिनु छ।

वरदान:- बाबा समान स्थितिद्वारा समयलाई समीप ल्याउने तत् त्वम् को वरदानी भव आफ्नोपनलाई मेटाउनु अर्थात् बाबा समान स्थितिमा स्थित भएर समयलाई समीप ल्याउनु। जहाँ आफ्नो देहमा वा आफ्नो कुनै पनि वस्तुमा आफ्नोपन हुन्छ त्यहाँ समानतामा प्रतिशत छ, प्रतिशत मतलब अपूर्ण, यस्ता अपूर्ण कहिल्यै पूर्ण बन्न सक्दैनन्। पूर्ण बन्नको लागि बाबाको प्रेममा सदा लभलीन रहने गर। सदा लभमा लभलीन रहनाले सहजै अरूलाई पनि आफूसमान वा बाबा समान बनाउन सक्छौं। बापदादा आफ्ना लभली र लभलीन रहने बच्चाहरूलाई सदा तत् त्वम् को वरदान दिनुहुन्छ।

स्लोगन:- एक-अर्काको विचारलाई रिगाई दियो भने स्वयंको रेकर्ड राम्रो बन्छ।